

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XVIII., číslo 7

4. 4. 2021 / neprodejné

Z OBSAHU	Budme nablízku nenarozeným i jejich rodičům	04
	Jedno velké svatojosefské obráčení	06
	Církev na celém světě se snaží uctívat Boha covidu navzdory	13

Pietro Perugino: Vzkříšení Krista (1502–1506)

Ani román, ani pohádka

Ježíš věděl, jak skončí jeho triumfální vjezd do Jeruzaléma, ale učedníci neměli tušení, co se stane. Doprovázeli ho do Jeruzaléma s dobrým pocitem, protože ho vítali s pompou, měli radost, že se rozhodli kdysi vše opustit a jít za tímto velkým mužem. Lidé házeli ratolesti, rozkládali pláště a hlásali, že přišel jejich Král a Mesiáš. U poslední večeře sice Ježíš mluvil o tom, že bude zrazen, ale učedníci tomu nerozuměli; umyl jim nohy, a oni tomu nerozuměli; byl zatčen, a když se ho snažili bránit, bylo jim to zakázáno; ani tehdy neporozuměli. Stručně řečeno, učedníci nevěděli, co se děje, a tak ze scény utekli a pravděpodobně ji zpovzdálí nenápadně sledovali: zmatení, rozzlobe-

ni, smutní, frustrovaní, zklamaní.

To vše se však v jediném okamžiku změnilo. Když se pak šli podívat na prázdný hrob, věděli, že se stalo něco zvláštního. Kámen zakrývající hrob byl odvalen, plátno, kterým bylo zabaleno Jeho tělo, bylo odhrnuto na stranu, Ježíšovo tělo tam nebylo. Raději se odsud ale vrátili domů a přemýšleli o celé té záhadě. A tu jim Ježíš vychází vstříc a říká: „Pokoj vám... nebojte se!“ Všichni se na něj podívali. (Mt 28,10). Nyní pochopili „učení Písma, že musí vstát z mrtvých“ (Jn 20,9). Setkání s Ježíšem přineslo učedníkům změnu: zmatek vystřídala důvěra, hněv se změnil v radost, smutek vystřídalo štěstí, zklamání se změnilo v očekávání, zklamání se

proměnilo v povzbuzení a to, co mohlo být pocitem zrady, teď dávalo smysl.

Zmrtvýchvstání je pro naši křesťanskou víru klíčové. Velikonoční příběh není ani román, ani pohádka. Ve skutečnosti byl pro učedníky okamžikem, který jim změnil život, stejně jako by měl být pro nás, kteří jej slavíme o dva tisíce let později. Vzkříšení nám připomíná, že si Bůh mezi mnoha lidmi vybral právě nás, Tebe a mne, abychom ho následovali. Máme jít a říkat druhým, že Pán skutečně vstal a žije mezi námi.

*P. Juraj Begany SVD
farní vikář římskokatolické farnosti
Praha – Uhřetěves*

Vatikánský diplomat kritizuje kontroverzní zprávu Rady OSN pro lidská práva o islamofobii

Zpráva Rady OSN pro lidská práva o islamofobii přináší podle vatikánského diplomata riziko „polarizace mezinárodního společenství“. Ve svém projevu na 46. zasedání Rady pro lidská práva v Ženevě arcibiskup Ivan Jurkovič 4. března řekl, že by se tato zpráva mohla projevit jako „kontroverzní“, protože se zaměřuje na jednu náboženskou skupinu na úkor jiných.

Zprávu nazvanou „Boj proti islamofobii /nenávisti vůči muslimům s cílem odstranit diskriminaci a netoleranci na základě náboženského vyznání či přesvědčení“ předložil Radě Ahmed Shaheed, zvláštní zpravodaj OSN pro svobodu náboženského vyznání a přesvědčení. Jurkovič, stálý pozorovatel při OSN v Ženevě, vyjádřil zděšení nad „úzkým zaměřením zprávy“. „Svatý stolec nemůže než vyjádřit politování nad tím, že tato zpráva nebere adekvátně v úvahu celkový kontext pronásledování všech věřících (či lidí bez vyznání),“ prohlásil. Zatímco Vatikán odsoudil „veškeré projevy náboženské nenávisti, diskriminace a pronásledování..., včetně těch namířených proti muslimům“, arcibiskup poukázal na to, že zdůrazňování jedné skupiny se jeví jako známka „zásadní změny“ v přístupu. „Takováto změna místo aby zmírňovala negativní vykreslování a stigmatizaci těchto skupin, představuje reálnou hrozbu, že bude působit rozdělení a usnadňovat postoj

„my versus oni“, uvedl.

„Každá právní úprava či praxe, která by měla být jen částečně na základě náboženských kritérií vyčleňovala jednu konkrétní skupinu, ve skutečnosti představuje nenápadnou formu diskriminace, nehledě na zamýšlené účinky či reálný výsledek takových zákonů či postupů.“

Zpráva obsahuje řadu doporučení s cílem „řešit a zmírňovat dopady islamofobie“. Patří k nim přijetí „instrukcí, jak mají média informovat o muslimech a islámu“ a odpor k „zjednodušujícím zprávám o muslimech a islámu“ od občanské společnosti, „včetně nábožensky orientovaných aktérů“.

Jurkovič tento projev přednesl den před historickou návštěvou papeže Františka v Iráku, kde se setkal s tamějším nejvyšším šiitským duchovním, velkým ajatolláhem Alím Sistáním.

Rada pro lidská práva je orgán OSN, založený roku 2006, aby po celém světě prosazoval základní práva. Tvoří ho 47 členů, volených na tříleté období. K nynějším členům patří Čína, Kuba, Libye a Rusko.

Trumpova administrativa zrušila účast Spojených států v Radě roku 2018. Bidenova administrativa však 8. února oznámila, že se Spojené státy do Rady znovu zapojí jako pozorovatel, s tím, že jde o „orgán s mnoha vadami, který po-

třebuje reformu svého programu, složení a zaměření, včetně neúměrného soustředění se na Izrael“.

V poznámce pod čarou k svému prohlášení osmašedesátiletý slovinský arcibiskup uvedl, že rezoluce Rady pro lidská práva z roku 2007, která nastiňuje mandát zvláštního zpravodaje, zmiňuje islamofobii pouze jednou, a to spolu s antisemitismem a christianofobií.

Z tohoto kontextu je jasné, že důraz je kladen na potírání případů netolerance a násilí vůči náboženským skupinám celkově a že o boji jednotlivě proti islamofobii, antisemitismu, christianofobii či proti diskriminaci jakékoli jiné konkrétní skupiny se v mandátu zvláštního zpravodaje neuvažuje,“ doplnil ve své poznámce.

Svůj projev Jurkovič uzavřel slovy: „Je tedy silně znepokojující, že se nynější zpráva, která by měla hájit základní a všeobecné lidské právo na svobodu náboženského vyznání či přesvědčení, zaměřuje na jednu jedinou náboženskou skupinu na úkor ostatních; přináší tak riziko polarizace mezinárodního společenství a tvorby dalších konfliktů, jež potom mohou ještě víc ohrožovat práva, která by tato rada měla prosazovat a chránit.“

Catholic Herald
Přeložila Alena Švecová

„Milosrdenství je základním zákonem, který přebývá v srdci každého člověka hledícího upřímným zrakem na bratra, kterého na své životní pouti potká. Milosrdenství je cesta, která sjednocuje Boha a člověka, protože otevírá srdce naději, že jsme trvale milováni i navzdory hranicím, které způsobil náš hřích.“ (papež František, *Bula Misericordiae Vultus*, 11. 4. 2015)

Pane Ježíši, tolik jsi trpěl... pro mne. Abych já mohl vždy znovu vstát. Děkuji. Aleluja!

Požehnané Velikonoce a mnoho Božích milostí vyprošuje

redakce RC Monitoru

SLOVO BISKUPA

Evropští biskupové vyzývají národy k ochraně neděle jako dne pracovního klidu

Foto: Iva Horalkova / Člověk a Víra

Biskupové z Evropské unie a Evropská aliance pro neděli vyzývají unijní představitele, aby chránili synchronizovaný den pracovního klidu, který většina národů tradičně dodržuje v neděli.

Synchronizované volno by podle evropských biskupů a dalších organizací mělo být prioritou v sociálněpolitické agendě Evropské unie. Ve společném prohlášení z 3. března u příležitosti Mezinárodního dne volné neděle Komise Biskupské konference EU (COMECE) a Evropská aliance pro neděli vyzvaly politické představitele v Evropě, aby chránili synchronizovaný den pracovního klidu – ve většině evropských zemí tradičně v neděli.

„Toto je,“ uvádějí, „zvláště důležité v době, kdy pandemie covidu-19 urychluje existující problémy spojené s digitalizací, zvyšují se pracovní nároky a prodlužuje se pracovní doba, což u většího počtu lidí ohrožuje zdravou rovnováhu mezi pracovním a osobním životem.“ Prohlášení uvádí, že jedním z hlavních negativních dopadů lockdownů během pandemie je urychlení dřívějších trendů směrem k nárůstu práce na cestách (označované též jako mobilní práce) a práce z domova.

„S nárůstem digitální práce dále pokročila fragmentace a stírání hranic pracovní doby. Práce po večerech a o víkendech je stále běžnější a mnozí zaměstnavatelé ji ve skutečnosti očekávají.“

Podle Aliance se tak stupňuje tlak na pracovníky, což „narušuje rovnová-

hu jejich pracovního a osobního života“ a „ohrožuje zdraví a duševní pohodu pracovníků, kdy nejenže stoupá jejich nemocnost z dlouhodobého hlediska, ale také se množí případy delší pracovní neschopnosti z důvodu psychosociálních onemocnění. Ve skutečnosti společný den odpočinku zvyšuje životní pohodu a pozitivně působí na zdraví.“

„Pouze během společného dne odpočinku je možné konat dobrovolnickou práci, občansky se angažovat, účastnit se společenských, sportovních či nábožensky zaměřených aktivit, věnovat čas rodině a celkově trávit čas spolu,“ vysvětluje se v prohlášení.

Biskupové Evropské unie také připomínají, že „lidé jsou společenské bytosti a u mnohých je pro jejich zdraví nutné víc než individuální oddech nahodile během týdne, kdy mohou být sami. Tradicí nebo zvykově uznávaný den pracovního klidu je tedy „nezbytný k tomu, aby člověk doslova i obrazně vypnul“.

Konkrétně tato evropská síť vyzývá Evropskou komisi, aby svým „chystaným návrhem směrnice o právu odpojit se doplnili článek 2 Evropské sociální charty, který již požaduje „pravidelný každotýdenní čas na odpočinek, jenž by měl pokud možno připadat na den, který tradice nebo zvyky dané země či oblasti uznávají jako den odpočinku“.

Vatican News

Přeložila Alena Švecová

Uvědomujeme si, jaké změny se odehrávají v posledních desítkách let ve světě, v jeho společenském životě? Většinou nám unikají, protože nás zaměstnává současnost, jak se přizpůsobit, jak zvládnout nejnovější vývoj ve světě s jeho požadavky. Jako příklad stačí uvést problematiku kopírování. Ještě nedávno byl problém (a komunistická moc na to dávala velký pozor) něco si okopírovat. K tomu sloužili a byli připouštěni jen zvláště ověřené osoby. Proto se dávala ještě nedávno přednost originálu; originálu podpisu, fotografie, obrazu, potvrzení. A často i kopie byla (jako opis) částečně originál. Rozmnožovací technika byla pod přísnou kontrolou. Dnes se situace výrazně změnila. Dokonce to proniká i do některých diplomových prací významných osobností. Kdysi jsme se těšili, když nám někdo zahrál na hudebním nástroji. V současnosti se dává přednost reprodukováné (umělé) hudební produkci. Kromě nových zpráv, které většinou jen opakují už jednou slyšené, nedozvídáme se nic nového, nic, co by nás posunulo dopředu. Jakoby se všechno jen „přihřívalo“. Mezi mnohými mladými se šíří nuda, z čehož se nejednou hledá východisko přes drogy, sex, nevázanou zábavu... Lepší alternativou je turismus, turistický ruch, cesty do zahraničí, který – jak se zdá – na dlouhou dobu bude pro mnohé nedosažitelný. Naše generace je většinou připravená jen přijímat. Tvořivá schopnost se utlumuje. Vzpomeňme si jen na korespondenci mezi lidmi, jak byla kdysi rozvinutá, jaká velká díla se dokázala vydat z korespondence některých osobností. Dnes většinou korespondenci tvoří (v nejlepším případě, čest výjimkám) dva – tři řádky emailů, kde se sděluje něco konkrétního. Nedělejme si iluze, že to nezačíná zasahovat i do našeho církevního života. Nebylo by šťastné a vůbec by to neprosplávalo evangelizaci, kdyby to byl stálý trend, a mezi běžné opakované zprávy bychom zařadili i zprávu o vzkříšení Páně.

+Ladislav Hučko

Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc., apoštolský exarcha řeckokatolické církve

BUĎME NABLÍZKU NENAROZENÝM I JEJICH RODIČŮM

Pastýřský list ke slavnosti Zvěstování Páně

U příležitosti slavnosti Zvěstování Páně, která se slaví také jako Den nenarozeného života, se k věřícím obrátili čeští a moravští biskupové s pastýřským listem. Jeho plné znění rádi přinášíme pro jeho nadčasové poselství.

Drazí bratři a sestry,

ve čtvrtek budeme slavit slavnost Zvěstování Páně. Ta obrací naši pozornost nejen k vtělení Ježíše Krista, ale i k počátku našeho života. Tehdy Bůh každého z nás s láskou utkal v lůně naší matky a obdařil nesmrtelnou duší. Možnost spolupracovat s Bohem na stvoření nové nesmrtelné bytosti je vznešená výsada, kterou nemají ani andělé. Dar víry nám pomáhá tuto skutečnost správně docenit a žasnout nad ní.

Současná společnost se k početí dítěte nestaví vždy s otevřeným náručím. Z čeho vyplývají obavy z početí a narození dítěte? Slýcháme obavy z přelidnění Země, jakoby Bůh jen nezúčastněně hleděl na lidi a nechťel nám po vzkříšení světit celý proměněný vesmír. Víme, že jakékoli soužití s druhým člověkem přináší nejen veliké radosti a štěstí, ale nezdědky i bolesti, námahy a kříže. Pokud tuto skutečnost lidé odmítají a zaměřují se pouze na získání osobního štěstí, dochází k narušování celé společnosti. Vždyť už dnes se rodí mnoho dětí mimo manželství a nemálo matek zůstává osamoceno. Způsobuje to nejen sociální problémy, ale celé generaci dětí není nikdo schopný nahradit milující rodinné prostředí s maminkou a tatínkem.

Ve všech těžkých chvílích nám může být povzbuzením a posílením život Svaté rodiny. Maria početí Božího Syna Ježíše Krista neplánovala, bylo jí oznámeno. Hrozilo jí nejen společenské odsouzení, ale dokonce i ukamenování. Nevěděla, kde bude rodit, ani jak zabezpečí své dítě. Svatý Josef jí byl však ve všech situacích oporou. Pro každého muže tak může být vzorem, aby statečně [Srov. papež František, apoštolský list *Patris corde* (8. pro-

Zvěstování (neznámý autor, cca 1410–1430)

since 2020)] přijal odpovědnost za ženu i dítě a s tvořivou láskou se postavil všem výzvám. Maria i Josef vždy důvěřovali Bohu a ze své strany udělali vše, co v tu chvíli udělat mohli.

Někteří z vás se na nás obrací s dotazy, zda nedošlo ke změně učení církve ohledně mravní nepřipustnosti antikoncepcce či umělého potratu zdravotně postižených dětí. Nepovažujme tyto jevy za výdobytek moderní společnosti. Už starověké civilizace znaly způsoby zabíjení početí či donošení dítěte. Postoj církve se po dva tisíce let nezměnil a ani změnit nemůže, protože ani lidská při-

rozenost ani mravní principy se nemění. Moderní technické prostředky nemění zlo na dobro, jen mohou způsobit, že dobro je plodnější a zlo ničivější.

Papež František nedávno připomněl: „Učení církve je v tomto bodě jasné. Lidský život je posvátný a nezcitelný a zjišťování zdravotního stavu nenarozeného dítěte v děloze matky za účelem selekce je třeba rezolutně odmítat, poněvadž je výrazem nelidského způsobu myšlení schvalujícího umělé přerušování těhotenství u plodů s nejistou prognózou, který rodinám odnímá možnost přijmout, obejmout a milovat jejich nejslabší děti.“[Pa-

pež František, Promluva k účastníkům mezinárodního symposia o prenatální a poporodní péči (25. května 2019). Převzato z: <https://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=29460>

Co tedy můžeme pro nenarozené děti a jejich rodiče, případně pro lékaře, kteří jednají proti životu, dělat? I když nám srdce při myšlence na osud tisíců nenarozených dětí krvácí, nemůžeme druhým

dobro vnucovat proti jejich vůli [nejsem-li ti, kterým byla svěřena politická moc – pozn. red.]. Nedělal to ani Kristus. Bůh respektuje svobodnou vůli každého člověka, která mu byla darována při jeho početí a zůstává mu na věky. Podporu však může vyjádřit každý z nás, přičemž její formu může zvolit podle situace a možností. Doporučit můžeme zejména vroucí modlitbu, trpělivé naslouchání, tišící i povzbu-

zující slovo, dobrý příklad a samozřejmě nezištnou praktickou pomoc.

Za to, abychom dovedli důvěřovat Božímu plánu a nebáli se přijímat i to, co je v lidských očích nedokonalé a těžké, prosme při dnešní mši svatě a zvláště o slavnosti Zvěstování Páně.

Za to se spolu s vámi modlí a každému z vás žehnají vaši biskupové.

ado.cz

NAŠE VELIKONOCE

Těžko říci, který ze tří velikonočních dní, tzv. tridua, je nejdůležitější, nebo který je opravdovým vrcholem. Protestanté, kteří nemají eucharistii a mají od nás poněkud odlišný názor na ospravedlnění, slaví jako největší den Velký pátek, proto se nijak nepostí jako my. Z hlediska katolické věrouky a katolické liturgické praxe možno říci, že všechny ty dny mají, dá se říci, nekonečnou důležitost.

Na Zelený čtvrtek se nám Pán Ježíš vydal na věčné časy za pokrm a nekrvavě tak anticipoval svou krvavou obět na kříži, a my ji zase postcipujeme při každé mši svatě. Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život.

O Velkém pátku se neanticipuje ani nepostcipuje to, co se přímo děje: On za nás umírá, on vzal na sebe hříchy světa, on dnes zaplatil svým životem výkupnou cenu za naše věčné spasení. Proto se neslouží na Velký pátek mše svatá.

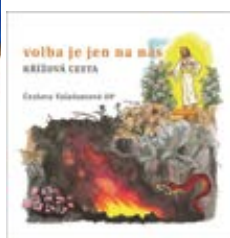
Pak je jakási pauza, odpočínutí, které znázorňuje ticho Bílé soboty, aby pak po předestření všech předchozích událostí dějin spásy, které přináší čtení ze Starého Zákona, osvítilo a obnovilo Kristovo vzkříšení ta Boží díla, která byla zastřena stavem hříchů lidstva.

Židovské Velikonoce předestíraly před věřící velké Boží skutky, které Hospodin učinil pro záchranu svého národa. Křesťanské Velikonoce pojmají do sebe to, co slavili Židé, ale ukazují, že dílo Boží vůči lidstvu vyvrcholilo posláním Ježíše Krista. Co mělo význam, řekli bychom na národní úrovni, to rozšířila Kristova obět na Kalvárii na celé lidstvo. Jak řekl velekněz Kaifáš: Je lépe, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby zahynul celý národ. On to myslel v okamžitém významu: zabitím Ježíše uklidníme rozjitřené nálady a Římané nás nechají na pokoji. Ale pravý význam této věty

zní: Jeden člověk, Kristus Ježíš, zemře za všechny lidi, aby lidstvo mohlo žít v pokoji s Bohem.

Přejme si, abychom oživilí v sobě vědomí, že i my jsme zasazení do Božího záchranného plánu. Že i na nás Bůh myslí a s námi počítá v rámci toho, k čemu nás poslal. Na něco jiného potřeboval Noema, na něco jiného Abraháma, na něco jiného Eliáše. A na něco jiného, originálního, potřebuje nás. Uvědomme si také, že nás začlenil do mystického těla Církve, že tedy navazujeme na ty, kteří tu byli před námi, spolupracujeme s těmi, kdo jsou vedle nás a kolem nás, a připravujeme půdu těm, kteří přijdou po nás. Žádný z nás není ostrovem, žádný z nás nežije ani neumírá sám sobě.

P. Mgr. Jan Gerndt
farní zpravodaj farnosti sv. Václava
v Praze na Smíchově (4/2015)

Angelik Zdeněk Mička – Jitka Hosanna Štěpánková: Pohádka o meluzině Ilustrace Česlava Talafantová

Knížka vypráví příběh o narození Ježíše Krista z pohledu neobvyklého svědka – větru. Meluzína bydlela v libanonských horách, ale snášela se dolů, kde profukovala a studila. Byla překvapená reakcí pána a jeho paní, kteří na ni tak jako ostatní lidé neláterili. *Jablonné v Podještědí: Klášter dominikánů, 2021. Předběžná cena je 70 Kč*

Česlava Talafantová: Volba je jen na nás: Křížová cesta

Křížová cesta je jádrem knihy, zde je však vložena do širšího rámce, do dějin spásy. Provází tak čtenáře čtivou a srozumitelnou formou biblickými příběhy Starého i Nového zákona od stvoření nebe a země na počátku lidstva. Kniha představuje dějiny jako neustálý zápas mezi dobrem a zlem. Křížová cesta, cesta přemáhání pokušení, je tak cestou všech lidí, kteří touží po spáse.

Praha: Krystal OP, 2021. Cena 180 Kč

JEDNO VELKÉ SVATOJOSEFSKÉ OBRÁCENÍ

Homosexuální aktivista: „Svěřuji svůj život se všemi jeho slabostmi Kristu.“

„Světské pokusy o uzdravení z hříchu jsou buď dočasné, nebo zcela neúčinné. Spásy lze dosáhnout jedině vydáním se Kristu a působením svatého, katolické a apoštolské církve.“

Mladík Milo Yiannopoulos, homosexuálně orientovaný muž, jehož konzervativní texty a ochota mluvit pravdu již dříve podnítila v areálech univerzit nepokoje, teď možná vyvolá ještě větší bouři. Začal se totiž označovat za „bývalého gaye“, „svobodného od sodomie“, a deně se zasvěcuje sv. Josefovi. Když katolický redaktor Michael Voris před dvěma lety veřejně vyzval Yiannopoulose k sexuálně mravnému životu, Yiannopoulos se nebránil. Naopak souhlasil a pokorně přiznal svou lidskou slabost. „Uznávám všechno, co říkáte, ale prostě jsem se k tomu ještě nedopracoval. A nevím, jestli se mi to podaří,“ odpověděl tehdy Yiannopoulos Vorisovi. Zdá se, že teď už se mu to podařilo, více v interview, které přinesla redakce *LifeSiteNews*:

Předpokládám, že těm, kdo vás sledují, může vaše nedávné rozhodnutí veřejně se představovat jako „Milo, bývalý gay“ připadat jako obrat o sto osmdesát stupňů. Jste také překvapení, že váš život nabral tento směr? Nebo to je ve vašem životě nepřekvapivý, přirozený a možná i nevyhnutelný vývoj? Ptám se na to, protože vaše výroky z posledních několika let naznačovaly, že vás to tímto směrem táhlo.

Milo: Když jsem dřív vtipkoval, že jsem se stal homosexuálem jen proto, abych mučil svou matku, nebylo to tak úplně z legrace. Samozřejmě mi homosexuální životní styl nikdy úplně nevyhovoval – vždyť komu (bez výjimky) vyhovuje nebo by vyhovovat mohl? Veřejně jsem se k němu naplno začal hlásit proto, že liberály dovádělo k šílenství, když viděli, jak pohledný, charismatický, inteligentní praktikující homosexuál hlučně oslavuje konzervativ-

Milo Yiannopoulos. Foto: AustinMini 1275 / flickr

ní zásady. Neříkám tím, že jsem se v soukromém životě s nadšením nevrhal do všemožných zvráceností. Nejspíš jsem měl pocit, že si nic jiného nezasloužím. S oblibou jsem říkal, že to je všechno divadlo a že jsem celou tu dobu normální, ale ani já nejsem takový fanoušek performance. Povídejte mi něco o Stanislavského metodě... (metoda herecké práce založená na psychickém realismu, pozn. red.)

Došlo k nějaké události nebo sledu událostí, které vás přivedly k rozhodnutí osvobodit se od sodomie a udělat to takhle veřejně? Shodil vás Bůh ze sedla podobně jako Saula, nebo k tomu došlo nějak jinak? Prosím vysvětlete to.

M: Před čtyřmi lety jsem poskytl interview časopisu *America*, které pak odmítli otisknout. Trvalo mi dlouho, než jsem začal žít podle toho, co jsem v tom interview říkal, ale konečně se mi to daří. Každý, kdo mě posledních deset let pozorně sleduje, musel určitě vidět, že se k tomu schyluje. Neostýchal jsem se to naznačovat. Ve své knize *Dangerous*, která je na žebříčku bestsellerů *New York Times*, jsem silně poukazoval na to, že se možná v budoucnu „přihlásím“ k heterosexuálnosti. A ve svém kanálu na Telegramu se vyjadřuji ještě jasněji – zvedá se z toho

žaludek, pokud lze vycházet z komentářů pod mými příspěvky o mých „x dnech bez sodomie“. Vždycky jsem se pokládal za někoho na způsob Jacka Bauera – člověka, který dělá odpor, neomluvitelné, pro všechny ostatní nesnesitelné věci, bez kterých by ale republika padla. Víím, že to znamená, že moje jméno bude vždycky proklínáno a že vždycky budu pohrdaným outsiderem, a tak tu je pokušení všechny myšlenky na správný a pravdivý život odhodit pryč. Ale i Jack Bauer musí dříve či později stanout tváří v tvář svému tvůrci.

Loni v létě jste na Parleru vystavil fotografie členů hnutí CHANGED (Změnění) s popiskem: „Pohleďte na tyto krásné duše, zbavené jejich démonů a vyléčené z jejich hříšných choutek. Nepoznáte, že jsou spaseni? Já ano.“ Můžete teď se stejným titulkem přidat svou fotku k jejich?

M: Ne, a nepředpokládám, že někdy budu mít tolik odvahy, abych to pokládal za minulost. Přistupuji k tomu jako k závislosti. Člověk nikdy nepřestane být alkoholikem. Pokud jde o hnutí CHANGED, odhaduji, že jakožto Kalifornčané prostě nevidí, jak jsou jejich webové stránky legrační, nebo to možná jsou zvrácení lidé, kteří si myslí, že Bůh miluje člověka tím víc, čím víc se chová jako gay, ale trochu jsem si z nich

tím titulkem utahoval. (Walker Percy měl pravdu: Moderní člověk má dvě volby: Řím, nebo Kalifornii.)

Někdo by jim měl vážně říct, aby na svých webových stránkách používali fotky, kde vypadají víc jako heterosexuálové. Můžu se podělit o pár tipů! Ti, kdo mě sledují na sociálních sítích, mi dávají rychlokurz v celoamerické estetice normálních chlapů, ke které očividně patří nechat si na hlavě narůst mullet (typ účesu, viz Jaromír Jágr, pozn. red.) a naučit se řídit s manuální převodovkou.

Jak to ovlivňuje váš osobní a společenský život?

M: Muž, se kterým bydlím, je teď už jen spolubydlícím, což není ani pro jednoho z nás snadné. Pomocí je, že si pořád ještě můžu dovolit kupovat mu oblečení značky Givenchy a každý rok nové Porsche. Myslím, že mohl dopadnout hůř. Můj vlastní život se výrazně změnil, i když se ke mně ta změna připlížila nepozorovaně. Jsem člověk, který dobře reaguje na mikromanagement a vykazatelnost, a tak je pro mě počítání dnů účinnou ochranou proti hříchu. Za posledních 250 dnů jsem uklouzl jenom jednou, což je o moc lepší, než jsem předpokládal. Případá mi to, jako by se v mém domě nadzvedl závoj – jako by se tam teď dělo něco opravdovějšího a poctivějšího než dřív. Je to postupné odkrývání, spíš než dramatické odhalení. Že by byla absence teatrálních scén známkou toho, že homosexuální nutkání opravdu ustupuje? Nejlepší metaforou, kterou znám, je rozkvetlá květina – božské zjevení v přírodě. Víím, že to je obraz, který se líbil Caryll Houselanderové. Myslím, že právě ona řekla: „Všechno, co v člověku miluje, a všechno, co je v člověku hodno lásky, je Kristus v něm.“ Chápu to tak, že čím víc lásky a čím míň chtiče v sobě máme, tím míň zastíráme Krista, k jehož obrazu jsme utvořeni, a naopak ho zjevujeme. Neříkám, že to je snadné, ale je to prosté: Náš Pán vytrpěl horší věci než kdokoli z nás a slíbil nám, že na sebe musíme denně brát těžký kříž. Ronald Knox říká, že křížová cesta nám ukazuje tři způsoby, jak můžeme nést svůj kříž: s hořkostí – jako ten nekající lotr, s chmurnou odevzdaností – jako lotr, který činil pokání a řekl, že si to zaslouží, nebo jako Pán

Pompeo Batoni: Návrat marnotratného syna (1773)

Ježíš, který utrpení nikdy nebagatelizoval, ale říkal o něm, že nás v Boží čas vykoupí. Vskrytu mám pocit, že jsem v tomto životě udělal dost dobrého, abych mohl být zproštěn pozemského pokání za dřívější hříchy. Vaši čtenáři nepochybně zareagují, a správně, že tento výrok ukazuje, jak daleko musím ujít. Nejlepší radou, kterou mohu jiným v mé situaci dát, je: Zkoumejte svou pýchu, ne svoje výsady. Strašně často se do cesty k přijetí Krista staví samolibost, ješitnost a sebeuspokojení. Učte se ji podchytit dřív, než zapustí kořeny, a těžké věci najednou přestanou vypadat tak obtížně.

Co vás přivedlo k tomu, že jste svůj život zasvětil svatému Josefovi?

M: Světské pokusy o uzdravení z hříchu jsou buď dočasné, nebo zcela neúčinné. Spásy lze dosáhnout jedině vydáním se Kristu a působením svatých, katolické a apoštolské církve. Svatý Josef je duchovní otcovská postava svaté rodiny. Zasvětit se v dnešní době genderového šílenství mužskému ochránci dítěte Ježíše je projev víry v Božího svatého patriarchu a odmítnutí transsexuálního teroru. Transvestiti jsou ďábelští; jsou to eunuchové bohyně Kybele, Velké matky, které viděl Augustin tančit v ulicích Kartága oblečené jako ženy. O *Drag Queen Story Hour* (pořad, kde v knihovnách, školách apod. transvestité předčítají dětem příběhy – pozn. překl.) mi ani nemluvte. Stačí mi vidět ta čtyři slova, a nejraději bych si koupil provaz.

Chtěl byste ještě něco dodat?

M: Celý život chovám zálibu v tom, co je absurdní a šokující, a tak něco ve mně škodolibě očekává den, kdy si budu moci třeba jen krátce zahrát na mravokárce a pranýřovat druhé za nedostatečnou zbožnost a střízlivost. Doufám, že mě lidé budou podporovat a že se za mě budou modlit, i kdyby jen proto, že budou sdílet moje potěšení z vyhlídky na to, jak bude Milo Yiannopoulos zuřivě a rozhořčeně spílat homosexuálům za jejich hříchy. Asi vás nepřekvapí, že moje profesní priority se vzhledem k mým novým duchovním zájmům poněkud posouvají. Během příštích deseti let bych rád pomáhal rehabilitovat metodu, kterou média označují jako „konverzní terapii“. Funguje, byť ne u každého. Pokud jde o moje další cíle a plány, ty se nezměnily: interrupce jsem vždycky pokládal za strašlivou morální hrůzu dějin lidstva. Budu to říkat dál – ještě hlasitěji než dřív. Říká se, že když člověk vpustí dovnitř jeden hřích, přidají se další, a já teď opravdu víím, co to znamená: Když jsem se začal vzpírat hříšným sexuálním nutkáním, zjistil jsem, že míň piju, míň kouřím... Přiznávám, že moje slabost pro značkové boty ještě nezmizela. Ale začínám si, i když to jde pomalu, uvědomovat, že chci – podle Augustina – je vymknutá touha po nejrůznějších věcech, nejen po hráčích NFL.

LifeSiteNews
Přeložila Alena Švecová

PÁN VSTAL Z HROBU

4. dubna 2021 – Slavnost Zmrtvýchvstání Páně – Jan 20,1–9

Augustin

Marie Magdalena nepochybně přišla s zásadně více zářící, zapálenou láskou než ostatní ženy, které sloužily Pánu. Proto Jan nikoliv neprávem připomíná zrovna ji a ne jiné ženy, které byly s ní, jak to dosvědčují ostatní. Markova slova „brzy ráno po východu slunce“ neprotiřečí tomu, když se píše: „ještě za tmy“. Když se rozednívá, zůstávají ještě zbytky tmy, které se však s přibývajícím světlem ztrácejí. Markovo „brzy ráno po východu slunce“ se tedy nemá rozumět tak, že by už bylo vidět slunce nad zemí, ale spíše tak, jak to říkáme, že něco je třeba udělat velmi časně. Když řekneme „při východu slunce“, myslíme, když se přiblíží k zemi, když svítá.

Řehoř

Správně se však říká „ještě za tmy“. Marie hledala v hrobě Původce všeho, kterého viděla tělesně mrtvého. Když jej nenašla, domnívala se, že ho někdo musel ukrást. Tedy, ještě byla tma, když přišla ke hrobu.

Nemůžeme si myslet, že takový podrobný evangelistův popis v sobě neobsahuje žádná tajemství. Mladší Jan nám spíše symbolizuje synagogu, starší Petr pak církev pohanů. Synagoga sice došla k praxi uctívání Boha dříve než Církev, ale svět začal užívat přítomnost zástupu pohanů než synagoga. Běželi zároveň, protože pohanství běželo společně se synagogou po té stejné, společné cestě, i když ne v totožném společném smyslu od začátku svého vzniku až po zánik. Synagoga přišla k hrobu první, ale nevstoupila v něj, protože sice přijala přikázání Zákona a vyposlechla proroctví o Pánově vtělení a utrpení, ale nechtěla jednoduše věřit v mrtvého. Přišel však Šimon Petr a do hrobu vstoupil. Církev pohanů, která šla za ní, jednak viděla, že Ježíš Kristus je v těle nyní mrtvý, ale současně uvěřila, že je živým Bohem. Rouška, kterou měl Pán na hlavě, nebyla mezi dalšími

Alexandr Andrejevič Ivanov: Zjevení Ježíše Krista Marii Magdaléně (1835)

plachtami, protože hlavou Krista je Bůh (1 Kor 11,3) a nepochopitelná tajemství jeho božství jsou odloučená od našeho chabého poznání, Jeho moc překračuje stvořenou přirozenost. A říká, že ji našli nejen odděleně, ale i svinutou: když se rouška svine, nevidíme její začátek ani konec a Boží vznešenost nezačíná ani nekončí. A správně se dodává: na jednom místě spolu. Bůh není v rozštěpenosti názorů a jeho milost si zasluhují ti, kteří se navzájem nerozdělují sektářskými pohoršeními. Rouškou se utíráme po námaze, a tak tím můžeme porozumět i Božímu utrpení.

Jan Zlatoústý

Pán vstal, když byl zapečetěný kámen ještě u hrobu. Bylo však potřebné ujistit ještě další, a proto se po zmrtvýchvstání otevírá hrob, aby se uvěřilo tomu, co se stalo. To pak motivuje i Marii k činu. Když viděla, že kámen je odhalen, nevstoupila dovnitř ani tam nenahlédla, ale hnaná velkou láskou rychle běžela k apoštolům. O zmrtvýchvstání ještě s určitostí nevěděla nic, myslela si, že někdo přenesl Ježíšovo tělo.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catena aurea.sk

KŘESŤAN A FILOSOFIE II.

Je filosofie jen bláhová moudrost tohoto světa?

I. Vzpurná povaha filosofie

Pobídka křesťanů ke studiu filosofie se zdá být zasahováním do jejich života s Bohem z oblasti, která stojí vůči každé víře v kritickém napětí. Věřící se filosofii mohou vyhýbat z prostého pudu sebezáchovy. Když už jednou uvěřili, což pro ně mnohdy nebylo vůbec snadné, nechtějí nastupovat opačnou cestu, která by je od víry opět oddalovala a vedla by je zpět k jejich původnímu ateistickému postoji. To by prostě nedávalo smysl. A že by studium filosofie něco takového mohla způsobit, není jen čistě teoretickou možností. Lcdko by mohl uvést příklady ze své vlastní zkušenosti. Možná známe v našem okolí někoho, kdo byl kdysi křesťanem, ale poté, co absolvoval pár let na Filosofické fakultě, přestal brát svou dřívější víru vážně. Seznámení s filosofií mu „otevřelo oči“, a on se začal na svět a lidský život dívat nepředsudečným pohledem.

Filosofie měla punc „rebelky“ již od svého zrození. Od svých samotných počátků budila značné podezření. I když ještě byla v kolébce v řecké kolonii Milétu, měla už proti sobě řadu nepřátel. První řecký filosof Thalés učil, že existuje určité „x“, z něhož se rodí tento náš svět, o nějž se ve svém bytí opírá a do něhož se jeho jednotlivé složky a nakonec i on sám navrácí. Kdyby řekl, že tímto „x“ je třeba Zeus nebo Kronos, většina jeho současníků by tím byla uspokojena. Odpovídalo by to totiž tehdy rozšířené víře, jejíž součástí bylo přesvědčení o božském původu skutečnosti. Jenže Thalés přišel s jinou vizí. Oním „x“ pro něj byla voda! To muselo být pro většinu tehdejších lidí nepochopitelné ba šokující prohlášení. Muselo se jim jevit jako nepřijatelné, bezbožné. A bezbožnost je něco, co se nevyplácí. Nejenom proto, že nad bezbožníky visela hrozba obžaloby a následný trest smrti, ale svým smýšlením se vystavovali nebezpečí, že ztratí přízeň bohů. Nic horšího se člověku nemohlo stát.

Thalés však nepřišel se svým novým učením jen tak z plezíru. Skrýval se za

Thalés z Milétu

ním určitý způsob myšlení, který v sobě nesl obrovský potenciál dalšího rozvoje. Tento nadaný badatel, kterého většina lidí zná spíše jako matematika, se nechal inspirovat vlastní zkušeností. Za dlouhá léta svého života si všiml, že voda je nepostradatelnou podmínkou pro vznik a trvání života. Z toho usoudil, že je nečím podstatným a základním. Když si uvědomíme, že zastával tzv. hylozoismus neboli přesvědčení o oživenosti všeho, není těžké pochopit, proč vodu položil do základů veškeré skutečnosti. Můžeme tedy v jeho mysli odhalit přítomnost dvou velmi důležitých momentů – pozornost vůči smyslové zkušenosti se světem a logický způsob její interpretace. Mytická víra starých Řeků tím pádem dostala smrtelnou ránu. Najednou se začala jevit jako nezávazný výmysl, který neodpovídá ani lidské zkušenosti ani základním požadavkům logického myšlení. Je snadné domyslet, jaký odpor Thaletova filosofie vzbuzovala ve strážcích „pokladu mytické víry“. Mýtus hrál totiž v životě Řeků klíčovou úlohu, bez něj si nedokázali představit žádný rozměr své existence. Mýtus prolínal jejich soukromé i veřejné záležitosti. Nelze se tedy divit, když tehdejší konzervativci

spatřovali v novém, filosofickém přístupu ke světu přímý útok na tradiční instituce řeckých polis a na zavedený, mnoha léty posvěcený způsob lidského života. Vysvětluje se tím i nejvyšší trestní sazba za tento zločin. Zároveň to dává tušit, že být filosofem a statečným člověkem šlo tehdy ruku v ruce.

Obdobných příkladů se v počátečních fázích vývoje filosofie vyskytlo hned několik. Známý je případ Periklova učitele Anaxagory, který byl kromě jiného zastáncem nebožské podstaty nebeských těles. Třeba Slunce považoval za obyčejný rozpálený kámen. Takový názor nemohl zůstat bez razantní odezvy. Jaké jiné těleso než Slunce mohlo u Řeků budit silnější náboženské pocity? Anaxagoras byl proto obžalován z bezbožnosti a kat již začal přemýšlet, jak silný jed bude odsouzení namíchán. Perikles však svého učitele včas varoval, čímž mu umožnil útek z Atén a záchranu života. Chystaný proces s Anaxagorou sice neměl primárně náboženskou příčinu, avšak obžaloba z ateismu v něm mohla být použita jako prostředek likvidace „zločinné“ smýšlejícího jedince. Ještě slavnější je případ Sokratův. I on čelil před soudem obvinění z bezbožnosti. Pla-

Foto: Aaron Burden / Unsplash

tónův dialog Euthyfron jasně ukazuje, jak bravurně dokázal odhalovat nekonzistenci řeckého polyteismu. Pro náboženské konzervativce to představovalo útok na nejsvatější dědictví, na němž byl vybudován veškerý život Aténanů. Z uvedených kauz je zřejmé, že filosofie byla od počátku nevídaným hostem ve světě tradiční víry a její zástupci museli čelit pronásledování. Stejná mentalita je vlastní i některým křesťanům – filosofický přístup k životu se jim zdá neslučitelný s jejich vírou a tak k němu zaujímají nepřátelský postoj.

2. Biblická varování

Nemusí přitom ani dávat průchod svým osobním antipatiím. Jsou to samotné biblické texty, které křesťany před filosofií varují. V listě Kolosanům nabádá svatý Pavel tamější křesťany, aby se filosofií vyhnuli velikou oklikou: „Dejte si pozor, aby vás nikdo nezotročil (tak zvanou) filosofií – je to jen klam a mam. Jsou to samé nauky lidské, které se opírají o prvopočátky světa, ne o Krista“ (Kol, 2, 8). Zdá se, že filosofie, o níž jsme o něco výše hovořili, tato kritéria splňuje. Jedná se o nauku lidskou a zabývá se prvopočátky světa. Jaké silnější varování před filosofií bychom ještě chtěli hledat? Křesťan, který by se citovaným textem nenechal zvíkat v přesvědčení o důležitosti studia filosofie, by se musel vyrovnávat s dalším autoritativním odsudkem filosofického zkoumání, který se vyskytuje v 1. listě Korinťanům: „Stojí totiž v Písmu: Způsobím, že k ničemu nebude moudrost moudrých a že vezme za své chytrost chytrých. A kampak se podělí mudrci? Kampak znalci Zákona? Kam světští myslitelé? Neukázal Bůh, jak pošetilá je lidská moudrost? A protože svět

pro samou ‚moudrost‘ nepoznal v projevech Boží moudrosti Boha, uznal Bůh za dobré, že ty, kdo věří, zachrání ‚pošetilým‘ kázáním. Židé si totiž přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť ‚pošetilá‘ Boží věc je moudřejší než lidé a ‚slabá‘ Boží věc je silnější než lidé“ (1 Kor 1, 19–25). A aby toho nebylo málo, je tu ještě pasáž svědčící o Pavlově kázání na Aeropágu v Aténách. I zde se nalézá zmínka o filosofii. Pavel se na agoře dostal do debaty s místními obyvateli, mezi nimiž se nacházeli i zástupci určitých filosofických směrů: „Rozmlouval v synagoze se židy i bohobojnými muži a na náměstí den co den s těmi, kdo tam právě byli. Přitom se s ním pouštěli do řeči i někteří učení epikurejci a stoikové. Jedni říkali: ‚Co chce tenhle mluvka vykládat‘“ Jiní zase: ‚Zdá se, že hlásá cizí bohy‘“ (Sk 17, 17–18). Aby se o Pavlem hláсанé zvěsti dozvěděli něco bližšího, vzali ho s sebou na Aeropág, kde se odedávna konala soudní jednání a který proto pamatoval mnoho sporů, v nichž zaznívala svědectví a proti-svědectví. I Pavel měl na něm své svědectví přednést. Výsledek jeho snažení je znám. Když začal mluvit o Kristově zmrtvýchstání, byl zastaven. Filosofická mentalita posluchačů v tom vnímala cosi neslýchaného a Pavlův výklad byl přerušen. Žádná debata, kterou jinak Řekové běžně rádi rozprávěli, se nekonala. Pavlova mise ve svatostánku řecké filosofie skončila neúspěchem. Není to opětovné potvrzení, že filosofie se svou povahou přičí křesťanské evangelní zvěsti?

3. Doslovné chápání ještě není porozumění

Kdybychom uvedené texty interpretovali podle jejich doslovného znění, museli bychom filosofií skutečně vyhostit z našich životů jako škůdce, který ohrožuje samotné základy naší křesťanské víry. Avšak každému věřícímu by mělo být zřejmé, že doslovný výklad Písma není slučitelný se správným chápáním jeho obsahu. Už proto ne, že je sepsáno lidským jazykem a používá běžné výrazové prostředky, které jsou nositeli jak přímo tak i nepřímě sdíleného významu. Když například v Novém zákoně čteme, že Bůh Otec je vinař, který pečuje o révu na své vinici, nechápeme toto sdělení doslovně, nýbrž pouze obrazně. Když nás Kristus vybízí, abychom si vyloupili oko, skrze nějž na nás doléhá pokušení, nenásledujeme této výzvy v tom smyslu, že bychom se skutečně takto drasticky zbavili našeho zraku. Naprosto přirozeně chápeme, že smysl výzvy je jiný než jaký je bezprostřední význam výroku, skrze který je předkládán. Nepotřebují výše zmíněné texty o filosofii a pouze lidské moudrosti také určitou interpretaci, která odhalí jejich pravý, na první pohled nezřejmý význam? Za tímto účelem není potřeba rozvíjet nějakou složitou hermeneutickou teorii. Stačí se podívat do dějin a náš prvotní negativní dojem z filosofie a lidské moudrosti naráží na fakta, s nimiž se musí vyrovnat.

Jedním z podstatných aspektů křesťanského náboženství je jeho dějinnost. Starý i Nový zákon se někdy nazývají „dějinami spásy“ a toto označení je více než patřičné. Součástí křesťanské víry je přesvědčení, že Bůh se lidem zjevoval postupně od dávných abrahámovských počátků. Tento proces vyústil v událost, kterou svatý Pavel nazval „plností času“: „Když se však naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny“ (Gal 4, 4–5). Tajemství dobroty Boha dostoupilo ve vtělení Krista svého vrcholu. Ale to je jen „jedna strana mince“. Boží působení v lidské historii naráželo stále na překážky a odpor. Dějiny židovského národa jsou toho velmi názorným dokladem. Tento boj mezi silami dobra a zla příchodem Krista neskončil. Naopak výrazně eska-

Foto: Iva Horalkova / Člověk a Víra

loval. Svatý Pavel jde tak daleko, že mluví o „tajemství nepravosti“, které v pokračujících dějinách odhaluje stále více svou strašlivou podobu. V druhém listě Timotejovi předvídá, že přijdou špatné časy, v nichž Kristovo poselství nebude přijímáno a bude mu tvrdě odporováno. A nemá tím na mysli jen počínání židů, kteří již od počátku pronásledovali vyznavače Kristova učení. Vidí ještě dále do doby, kdy lidé dají přednost rozmanitým naukám, které však budou s křesťanstvím v rozporu: „Přijde totiž doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, nýbrž si podle vlastních choutek nahromadí učitele, kteří šimrají jejich uši; odvrátí sluch od pravdy a obrátí se k bájím“ (2 Tim 4, 3–4). Ta doba nastala docela brzy. Od druhého století začala být křesťanská víra ohrožována různými gnostickými hnutími. Jejich členové se odvolávali na „pravé poznání“ (gnóze), jenž přináší spásu. Představitelé mladé církve museli naléhavě následovat výzvy svatého Pavla, který jim uložil, aby bránili přijaté učení před nepříteli a aby neváhali odporovat jeho odpůrcům (srov. 1 Tit 1, 9). Tento náročný úkol nebylo možné plnit pouhými odvolávkami na texty Písma. Neboť jejich závazný výklad ze strany rodící se církve se stal předmětem prudkého sporu.

4. Nejen ďábel má svou filosofii

To je důvod, proč se v dějinách Církve najednou vynořili učitelé, kteří se od pohanského filosofického myšlení již nadále nedistancovali, nýbrž začali se jím váž-

ně zabývat. Pochopili, že v něm mohou nalézt cenné zbraně proti šíření názorů, které víru křesťanů podkopávaly. Prohřešili se tím proti výše uvedeným biblickým místům, z nichž zaznívá jasná kritika podezřelých filosofii? Nikoliv. Byli to prozíraví křesťané se smyslem pro správné rozlišování. Pochopili, že Písmo nemluví o „světě“ pouze jako o sféře skutečnosti, která se vzbouřila proti Bohu. „Svět“ je pro Bibli místem, kde dominuje Satan, ale také místem, které Bůh tak miluje, že poslal svého jednorozeného Syna, aby ho získal zpět pod svou vládu. Nepřítel Boha zasel do stvoření „koukol“, ale ten nedokázal zahubit všechnu „pšenici“. Oba druhy těchto rostlin se ženou k nebi vedle sebe, jedny, aby Boha oslavily, druhé, aby Boha svrhly z jeho trůnu. Svět i po pádu do hříchu obsahuje výrazné stopy svého Tvůrce a k nim patří i lidský rozum s jeho schopností fungovat podle přirozených, Bohem stanovených zákonů. Citované biblické texty, v nichž jsme před filosofií a lidskou moudrostí varováni, mají na pozadí pojetí světa, nakolik je zasažen hříchem a zkažeností. Právě v míře, v jakém v něm došlo ke vzpouře proti Bohu a jeho zákonům, představuje to, s čím nemají mít křesťané nic společného. Hřích poškodil lidské myšlení, chtění i citění, odklonil je od posledního cíle a přiklonil je od Tvůrce ke tvorům. To se nemohlo neprojevit i na poli filosofickém. Existují filosofie, které jaksí z principu odporují všemu, co je pravdivé, dobré a krásné a utvrzují člověka v jeho odboji proti všemu přirozenému i nadpři-

rozenému. Takové filosofie jsou cílem, na který uvedené biblické texty mířily svou kritikou.

Podíváme-li se však na svět opačnou optikou, která je stejně biblická jako ta první, negativní postoj se mění a musí proměnit v pozitivní. Lidské myšlení je jistě poškozeno hříchem, ne však natolik, aby nebylo schopno odhalit některé důležité pravdy o světě a lidském životě. A jsou to právě určité filosofické cesty, které člověka přivádějí k nahlédnutí pravdy o lidské svobodě, o nepřekročitelném rozdílu mezi dobrem a zlem, o existenci Boha-Tvůrce, o lidské nesmrtnosti apod. Tyto filosofické pravdy člověka od Boha neodvádějí, ale naopak ho vůči Němu pozitivně disponují. Proto se jich biblické odsudky filosofie nemohou týkat. První církevní učitelé to jasně pochopili a uvědomili si, že je tvář v tvář brutálnímu nepříteli křesťanství (gnóze) nutně z těchto myšlenkových zdrojů bez obav čerpat. Kristův nepřítel, který je vrah a lhář od počátku, nenávidí nejen Boha, ale i Jeho dílo. Přirozená struktura světa a přirozenost člověka je to, co nedokáže snést. Nenávidí přirozený způsob myšlení, citění a chování. Nenávidí dobrou filosofii, protože vychází z toho, co Bůh daroval člověku a orientuje ho směrem, v němž leží jeho spása. Není tudíž překvapivé, že má eminentní zájem na zničení autentického filosofického uvažování. Každá cesta, která by mohla člověka být jen upozornit na existenci Boha, musí být zahrazena. Jednou ze strategií Božího Nepřítel by mohlo být i pokusné interpretovat naznačené biblické texty doslovným způsobem. Mělo by to totiž za důsledek lidské pohrdání dobrou filosofií. Je tedy zřejmé, že údajná neslučitelnost křesťanské víry a filosofie nemůže pocházet ani z křesťanské víry ani z filosofie. Takové přesvědčení má bohužel mnohem temnější původ, než si mnozí jeho zastánci připouštějí.

Roman Cardal

PhDr. Roman Cardal, Ph.D., filosof

PROČ KNĚZ PŘI MŠI SVATÉ POLÍBÍ OLTÁŘ

Tento liturgický zvyk, jehož vznik sahá do čtvrtého století, patří k vůbec nejstarším. Před začátkem každé mše přistoupí kněz (a jáhen) k oltáři a políbí ho. Někomu tento zvyk připadá podivný, protože oltáře jsou hmotné předměty z kamene či dřeva a nezdá se, že by zasluhovaly nějakou zvláštní úctu.

Jaký má tento dávný zvyk význam?

Líbání svatých a posvátných předmětů je po tisíce let součástí různých světových náboženství. Tento zvyk pochází z kultury, kde je polibek chápán jako znak úcty nebo kde se používal jako pozdrav a přirozeně se vztahoval k předmětům, jež představovaly božstvo.

Mimo rámec pohanského uctívání vyrostla v některých kulturách také tradice políbení jídelního stolu při zvláštních příležitostech.

Křesťané při vytváření liturgie přebírali zvyky ze své vlastní kultury a dodávali jim nový význam. Políbení oltáře bylo jedním z nich a rychle se připojilo k úkonům kněze při mši.

Zasvěceno pro Boha

Oltář získává svou důležitost v souvislosti s Nejsvětější Obětí, která se na něm vysluhuje. Je k tomuto účelu oddělen, a když

Foto: Zbyněk Šišpera / Člověk a Vira

se umísťuje do nového kostela, biskup ho vysvěcuje. Obřad svěcení napodobuje v určitých ohledech křest nového křesťana, protože biskup svěceným olejem žehná oltář a po skončení modliteb ho zahaluje bílým plátnem.

Políbení oltáře lze tedy chápat jako uznání jeho zvláštní úlohy v liturgii a posvěcení, jež mu udělil biskup.

O oltáři se často symbolicky říká, že představuje Ježíše Krista, „úhelný kámen“ církve (srov. Efezským 2,20). V průběhu liturgických dějin kněz někdy líbal oltář před požehnáním lidu, na znamení, že požehnání přichází od Boha, a nikoli od kněze.

Kromě toho se do oltáře časem vklá-

daly ostatky svatých, a když kněz políbil oltář, líbal tím i tyto ostatky.

Je tedy sice pravda, že oltáře jsou hmotné předměty, ale byly odděleny ke konkrétnímu účelu a políbení oltáře je známkou uznání jeho výsadní role a vztahu k Božské Oběti Ježíše Krista.

Philip Kosloski
píše pro Aleteia.org

Philip Kosloski

Aleteia

Přeložila Alena Švecová

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Jacques Philippe: Čas pro Boha: O vnitřní modlitbě

Mnozí křesťané touží po hlubokém modlitebním životě, chtějí se „věnovat se modlitbě“. Narážejí však na překážky, které jim brání na tuto cestu vykročit, ale hlavně na ní vytrvat. Je to obrovská škoda, neboť právě vytrvalost v modlitbě je tou úzkou branou vedoucí do Božího království, na tom se shodují všichni svatí.

Brož., 135 s., cena 159 Kč, kniha vychází v novém překladu

Ermes Ronchi: Klíčové otázky evangelia

Meditace pronesené při duchovních cvičeních pro papeže Františka a římskou kurii.
Váz., 184 s., cena 249 Kč

CÍRKEV NA CELÉM SVĚTĚ SE SNAŽÍ UCTÍVAT BOHA COVIDU NAVZDORY

V některých oblastech dosud trvá zákaz všech mší svatých.

Katolická církev po celém světě dál plní své poslání i v rámci různých covidových „lockdownů“ a omezení a je nositelkou naděje uprostřed zápasů jednotlivých zemí ve všech světadílech. „I když hledáme způsoby, jak chránit lidské životy před šířením viru, nemůžeme duchovní a morální rozměr člověka chápat jako méně důležitý než tělesné zdraví,“ řekl papež František 8. února představitelům zemí, s nimiž Svatý stolec udržuje diplomatické vztahy.

Uprostřed krize v péči o veřejné zdraví církev celosvětově čelí těmto výzvám a zároveň značnému poklesu finanční podpory svých misijních aktivit. Vatikán informoval 1 100 misijních diecézí, že musí hledat další způsoby, jak dosáhnout finanční stability. Kardinál Luis Tagle, prefekt Kongregace pro evangelizaci národů, biskupům těchto diecézí sdělil, že musí omezit na minimum nebo úplně eliminovat žádosti o dotace svých provozních nákladů, aby jeho oddělení mohlo finance směřovat na místa největší nouze.

Severně od hranic Spojených států církevní představitelé v kanadské provincii Britská Kolumbie naléhají na provinciální vládu, aby lidem umožnila stejný přístup na bohoslužby, jaký mají do restaurací, tělocvičen a barů. V této provincii jsou všechny bohoslužby zakázány od poloviny listopadu, kdy se v druhé vlně zrychlil nárůst případů covidu-19, a maximální počet lidí, kteří se v kostelích mohou soukromě modlit, je zde omezen na deset. Vancouverští arcibiskup Michael Miller požádal vládu, aby své rozhodnutí vysvětlila a povolila znovuotevření kostelů do deseti procent jejich kapacity, při dodržování rozestupů a hygienických opatření. „Vůbec nepochybují o tom, že zákaz náboženských shromáždění poškozuje duchovní život a duševní zdraví katolíků v Britské Kolumbii,“ uvedl arcibiskup ve svém dopisu katolíků 23. února.

Foto: © Frantisek_Ingr / Člověk a Vira

V Quebecu, historickém srdci katolické víry v Kanadě, je provinciální vláda k poukazům na zásadní význam náboženství podobně lhostejná, protože i kasina tam mají větší politický vliv než domy modlitby. Pandemie urychlila téměř úplný rozpad v životě tamějších katolíků; arcibiskup města Quebec v lednu oznámil, že devětadvacet farností arcidiecéze bude uspořádáno do deseti misijních jednotek, představujících „nepatrnou část obyvatelstva, jež nám byla svěřena“.

Latinskoameričtí biskupové přijali nařízení bez větších protestů

V Latinské Americe se katolická církev všude snaží přizpůsobit různým zdravotním opatřením v boji proti covidu-19.

V Mexiku byl roku 2020 zaveden epidemiologický „semafor“, s barvami od červené po zelenou, který signalizuje vážnost stavu či naopak bezpečnost v jednotlivých státech. Na základě tohoto semaforu jsou uplatňována opatření, pohybující se od úplného zákazu činnosti, což zahrnuje i vysluhování svátostí, po mírnější scénáře.

Celkově latinskoameričtí biskupové přijali zdravotnická nařízení bez větších protestů proti uzavírání kostelů a zákazu veřejných bohoslužeb.

Úřady v Peru zpřísnily opatření, protože vlna covidu-19 plní lůžka na jednotkách intenzivní péče, nemocnicím docházejí kyslíkové láhve pro záchranu života pacientů ve vážném stavu a vláda má potíže se sháněním vakcín. Konání veřejných bohoslužeb závisí na přísnosti opatření v daném místě. V metropolitní Limě a dalších oblastech označených jako „extrémní“ platí od ledna celodenní zákaz vycházení a veřejné bohoslužby jsou zakázány. V jiných oblastech, kde je stav vysoce nebo velmi vysoce znepokojivý, jsou veřejné bohoslužby povoleny při snížené kapacitě a katolické diecéze tam s určitými preventivními opatřeními obnovily veřejně sloužené mše. V Chile vláda uplatňuje opatření, jež omezují počet katolíků v kostele na deset současně.

Církev po celé Latinské Americe je svědkem nápaditých reakcí na těžkosti spojené s covidem-19. Mnohé diecéze ustanovily týmy kněží, kteří vykonávají duchovní a svátostnou péči v nemocnicích. Na Popeleční středu se v kostelech vydával popel „na domů“, který lidé mohli donést svým příbuzným nebo spolupracovníkům. Virtuální kněžské a biskupské mše překonávají očekávání, kdy tisíce účastníků přesahují návštěvnost mší z minulých let.

Afrika: Kněží zůstávají opuštěni a v nouzi

V Africe katolická církev při zavádění zdravotních a bezpečnostních opatření, včetně dočasného pozastavení veřejných bohoslužeb a shromáždění na počátku pandemie, aktivně spolupracuje se státními úředníky. Dnes však v mnoha případech, jako například v Nigérii, církev doporučuje, aby vláda krizi veřejné zdravotní péče řešila víc, přestože tam věřící čelí i dalším vážným problémům, jako je pronásledování pro víru a etnické násilí.

V Zimbabwe a Jihoafrické republice vedl výskyt agresivnějších podob covidu-19 k opětovnému omezení náboženských setkání a zákazu vycházení. Podle listu *Catholic Church News Zimbabwe* reagovali katolíci ve venkovských oblastech dvěma extrémně. Ve zprávě se psalo: „Zatímco ostatní venkovské farnosti byly natolik organizované, že se o své duchovní otce postaraly, některé zůstaly opuštěné a nikdo je nenavštívil, aby zjistil, jak se daří farnosti a členům řádů, kteří se starají o infrastrukturu.“

V Tanzanii, kde žádná omezení nejsou, údajně katolická církev, vedená arcibiskupem Jude-Thaddeus Ruwā'ichi z Dar es Salaamu, ve svých řadách kritizuje přístup vlády prezidenta Johna Magufuliho ke koronaviru a vyzývá Tanzance k preventivním opatřením. Magufuli odmítá existenci covidu-19 uznat, natož aby vyhlásil nějaká zdravotní opatření. Navíc teď Tanzanii hrozí, že přijde o přístup ke COVAXU, programu bezplatného očkování pod záštitou Světové zdravotnické organizace.

Evropa: Můžete na stadion a do tělocvičny, ale kostel zůstane zavřený

V Evropě většinu zákazů veřejných bohoslužeb vystřídala místní či oblastní omezení, která se liší svou přísností. Ve Francii řada departmentů zavedla kvůli nárůstu případů onemocnění covidem-19 určitá omezení. V oblasti Alpes-Maritimes jsou však restriktive natolik tvrdé, že veřejné mše byly pozastaveny a dokonce je omezena svoboda pohybu.

Ve Španělsku se rozpoutala veřejná debata v souvislosti s povolením místních pochodů na Mezinárodní den žen,

když místní jurisdikce zakazuje procesí ve Svatém týdnu. Ve Skotsku, kde jsou v současné době všechny mše zakázány, katoličtí biskupové vznášejí námitky proti početním omezením, jež skotská vláda zavede, až se v dubnu veřejné bohoslužby podle plánu obnoví. Také se ohrazují proti tomu, že pozastavení veřejných bohoslužeb od 4. ledna neodpovídá opatřením ve zbytku Spojeného království a jeví se jako zvýhodňování světských aktivit, například na sportovních stadionech, oproti aktivitám náboženským. Za daných omezení však katolická víra získává pozornost svým digitálním působením. Skotská média nedávno podrobně informovala o jednom katolickém knězi ve Skotské vysočině, který prostřednictvím Zoomu vysílal mši ze své zahradní oratoře.

Blízký východ: Utiskování křesťanů se bojí pomsty v případě vzniku ohniska nákazy v kostelích

V blízkovýchodním rodišti křesťanství vlivem pandemie covidu-19 a souvisejících lockdownů s cílem dostat virus pod kontrolu vznikla pro křesťany velice křehká politická situace, zejména v Libanonu a Iráku. V Libanonu lockdowny podněcují hněv nad hospodářským úpadkem země a nemožností vlády tváří v tvář nezvladatelné korupci a politickým rozporům, příživovaným regionálními konflikty. Patriarcha Bechara Boutros Al-Rai, hlava maronitské katolické církve, vyzývá ke svolání mezinárodní konference pod hlavičkou OSN jako jediné naděje pro obnovení neutrality Libanonu.

Papež František naplánoval na 5.–8. března vůbec první papežskou návštěvu Iráku, aby vyjádřil jednoznačnou solidaritu a podporu iráckým křesťanům a navázal pevnější pouta s islámskými představiteli. Před jeho příjezdem však mezi křesťanskými představiteli panovaly obavy, zda účinnost papežské návštěvy neoslabí nedávno uvalená vládní protikoronavirová opatření, jejichž součástí byl i zákaz veřejných bohoslužeb, a že by se to křesťanům mohlo zpětně vymstít, pokud by pak byli obviněni z akce, při níž mohlo dojít k velkému přenosu infekce.

Katolická církev v Myanmaru (Bar-

mě), kde jsou veřejná shromáždění omezena na třicet osob, spolupracovala s tamější demokratickou vládou na financování nákupu vakcín proti covidu-19, což ale přerušil vojenský převrat.

Zatímco biskupové vyzývají katolíky, aby v protestech nepoužívali symboly církve, mnozí katolíci – laici, duchovní a členové řádů – teď pokojně a s modlitbami protestují proti armádě a požadují ukončení diktatury a obnovení demokracie.

Austrálie: Mše svaté po internetu

V Austrálii se mezitím začala omezení bohoslužeb uvolňovat a jednotlivé státy jejich konání povolují, pokud účastníci dodržují nařízené rozestupy a nosí roušky a pokud peněžní sbírky probíhají elektronicky.

V sydneyjské arcidiecézi arcibiskup Anthony Fisher obnovil pro katolíky nedělní povinnost s výjimkou pro nemocné, staré a ty, kdo se bojí nákazy covidem-19, ale s prominutím nedělní mše podle měnících se zdravotnických omezení státu. Evangelium se však šíří dál a využívání digitálního prostoru vytvořilo další příležitosti k evangelizaci.

Mons. Carl Reid, hlava Ordinariátu Panny Marie Jižního kříže, jedné ze tří unikátních katolických diecézí s anglickou tradicí, zřízených papežem, Registru sdělil, že po dobu restrikcí udržuje katolíky z jeho ordinariátu v duchovním spojení každodenní živé vysílání mše na internetu. Na Guamu dokonce vzniklo nové společenství Santa Cruz, které do katolické církve přivádí anglikány a protestanty, a diecézní kněží se zde učí starat o společenství. „A teď,“ dodal Mons. Reid, „toto společenství existuje a funguje.“

*Peter Jesserer Smith
National Catholic Register
Přeložila Alena Švecová*

*Peter Jesserer Smith
píše pro National Catholic Register*

SKUTEČNÉ ŘEŠENÍ PRO PRÁZDNÉ KOSTELY

Před několika týdny kolovalo na Twitteru krátké video, které zachycuje demolici jednoho francouzského kostela, kaple svatého Josefa v Lille. Video ukazuje, jak je východní část kostela už stržená a kněžiště zeje dokořán, zatímco bagr svým dlouhým výsuvným ramenem bourá střechu a věžičky.

Mezi křesťany to pochopitelně vyvolalo bouřlivé reakce. Sledovat, jak se boží místo určené pro uctívání Boha, je bytostně zneklidňující.

Mnozí to vnímali jako symbol úpadku víry ve Francii – nedělní mši pravidelně navštěvuje méně než pět procent Francouzů, přičemž kolem roku 1960 to bylo zhruba pětadvacet procent – a jako triumf zapomnětlivého, agresivního sekularismu napříč převážnou částí Evropy. Jiní, včetně jednoho mého kamaráda, zaujali postoj, který bychom mohli označit jako realistický. Poukazyvali na to, že kaple svatého Josefa je sice očividně půvabná, ale nepředstavuje zvlášť významný příklad gotické architektury a podle francouzských měřítek zdaleka není starobylá (byla postavena až v devadesátých letech 19. století). Zmiňovali také nebezpečí přílišného lpění na hmotných projevech křesťanské civilizace minulých věků v době, kdy se blížíme ke konci této civilizace a potřebujeme uvažovat o tom, jak vybudovat novou. V tomto smyslu by se sláva a úspěchy minulosti mohly stát jakousi ochrannou clonou, abychom nemuseli čelit realitě úpadku.

Zakrývají nám skutečnou nynější krizi. Ať už na videa s tím, jak jsou francouzské kaple srovnávány se zemí, reagujeme jakkoli, problém, co dělat s prázdnými kostely, v dohledné době nezmizí ani u těch v dalších zemích západní Evropy. V posledních letech se sice objevují známky toho, že nezadržitelný pokles návštěvnosti křesťanských bohoslužeb možná zpomaluje, ale věková pyramida těch, kdo chodí do kostela, je poněkud nevyvážená. Do poloviny tohoto století značná část pravidelných účastníků nedělních bohoslužeb zemře a – nedojde-li k určitému probuzení, jaké v Evropě pro-

Kaple Sv. Josefa v Lille byla zdemolována. Foto: Étienne Poncelet

běhlo naposledy počátkem devatenáctého století – není jasné, kdo je nahradí.

Spousta církevních budov však už nemá své společenství. To se už děje. Vesnice, kde žiji, má podobně jako mnohé další bývalou nonkonformistickou kapli, ze které je teď soukromý dům. Mnohá města dnes disponují bary a kluby, jež dřív sloužily jako vzkvétající kostely.

Katolické farnosti se dnes poměrně běžně slučují, protože kongregace se zmenšují a spolu s nimi i počet kněží ve službě. Před několika lety se žhavě a ostře diskutovalo v souvislosti s tím, že biskupové tu a tam učinili několik nesnadných rozhodnutí o tom, jak nejlépe naložit s omezenými zdroji. Během dvou nebo tří desítek let budeme tomuto problému čelit v dosud nevídaném rozsahu.

Co bychom tedy měli udělat?

Existují různé charitativní organizace: nadace pro záchranu kostelů Churches Conservation Trust odvádí skvělou práci, ale její rozpočet na všechno nestačí. Pak tu je, jak bylo zmíněno výše, možnost změnit účel budovy. Dělat z kostelů pohostinská zařízení nebo i soukromé domy není z pochopitelných důvodů populární a jistě vůbec ne správné. Občas

možná budeme muset kousnout do kyselého jablka a povolát demoliční čety. Kostely často stojí na pozemku vysoké ceny a je možné, že církev ve finanční tísně nebude moci se nad takovou výměnu povznést.

Avšak jediným trvalým řešením je evangelizace.

Pokud jsou kostely prázdné, možná bychom se měli zamyslet nad tím, jak je znovu zaplnit. Jestliže do budoucna nechceme vlnu demolic ve stylu bourání kaple svatého Josefa a nelíbí se nám představa, že by kostelní lavice nahradily barové stoličky, měli bychom svou víru projevovat s větší naléhavostí.

Niall Gooch
Catholic Herald
Přeložila Alena Švecová

Niall Gooch
publicista

NAUČ NÁS ROZJÍMAT O BOŽÍCH ZÁMĚRECH

Když Kongregace pro nauku víry vydala, s osobním schválením papeže Františka, zápornou odpověď na dubium ohledně otázky, zda Církev má moc žehnat svazkům osob stejného pohlaví, zdálo se, jako by se najednou slehla zem po papežových obhájcích. Velká skupina hlasitých fanoušků pontifikátu se najednou stala kritickým unisono voláním s tím, že jde o krok zpátky a jako takový ho lze buď zcela ignorovat nebo se mu ideálně vzepřít. Ano, papež František je věrnější, než by si mnozí zřejmě přáli. Nebyl to ani Jan Pavel II., ani Benedikt XVI., ale právě František, který – mimo jiné – veřejně přirovnal dobrovolný souhlas s potratem k nájemné vraždě. Při jedné z nedávných návštěv Vatikánu mi bylo dopřáno malinko nahlédnout pod pokličku toho, jak se Svätý otec často (a jistě záměrně) dezinterpretuje tak, jak si to přejí jeho (někteří) nejbližší spolupracovníci. Něco na tom bude. A není to novinka. Osoby tohoto postavení musí intrikám, závisti a zlobě čelit ostatně z principu, a tento fenomén je starý celá staletí.

V ještě tiskárnou vonící Vatikánské ročence se dočteme docela dobré zprávy: „Na konci roku 2019 byla v katolických matrikách zapsána jedna miliarda a 345 milionů pokřtěných, což v porovnání s předchozím rokem znamená šestnáctimilionový vzestup. V Evropě ovšem počet katolíků podstatně poklesl (z 21,5 na 21,2%), zatímco v Africe jejich počet vzrostl o 3,4%, tedy více než počet obyvatelstva (2,7%). Ke katolické víře se hlásí 18,7% Afričanů, kdežto v roce 2018 to bylo jenom 18,3%. V Asii a Americe se setkáme s obdobným jevem: také zde počet katolíků stoupá rychleji než počet obyvatel. V Oceánii se naopak přírůstek katolíků i obyvatel pohybuje na téže úrovni (1,1%).“ Nepřekvapivě, ale smutně zní pasáže o povoláních ke kněžství: „V církvi slouží méně

Mši svatou za nenarozené děti, jejich rodiče a za zdravotnický personál sloužil v sobotu 27. března 2021 u Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze kardinál Dominik Duka. Foto: Martina Řehořová / Člověk a Víra

biskupů, ale více kněží. V roce 2019 bylo biskupů 5364, tedy o třináct méně než v předchozím roce (z toho v Evropě 1687). Naprostá většina biskupů přitom nadále pochází z Ameriky a Evropy (68,8%), Asie se na celkovém světovém počtu katolických biskupů podílí patnácti procenty (15,2%), Afrika třinácti (13,4%) a Oceánie dvěma (2,6%). Ve sledovaném období (2018–2019) vzrostl počet kněží o 271, celkově jich je 414 336. Největší přírůstek zaznamenala Afrika (o 3,45%) a Asie (o 2,91%), kdežto v Evropě kněží ubylo o půldruhého procenta a v Americe o zhruba půl procenta. Na poslední jmenovaných světadílech – tedy v Evropě, Americe a též Asii – rovněž nejvíce poklesl počet kandidátů kněžství, což potvrzuje negativní trendy posledních let.“ K tomu přidejme rovnou modlitbu, třeba tato je krásná: „Matko Vtěleného Slova a Snoubenka Ducha svatého, tys naslouchala Božímu slovu a uchovávala ho ve svém srdci, nauč nás rozjímat o Božích záměrech s naším životem a nechat se vést Duchem svatým. Spolehlivá Průvodkyně na cestě víry, naděje a lásky, pomoz

rodičům, aby své děti vedli k opravdovému životu podle evangelia, a tak je připravili k velkomyslné odpovědi na Boží volání. Matko každého ‚Ano‘ vůči Bohu, pokorně tě prosíme o přímluvu za mladé lidi, aby tak jako ty měli odvahu se zcela zasvětit Bohu a jeho službě. Amen.“

Když přemýšlíme o velikosti věčnosti, ke které nás volá Pán, ať jsme kýmkoliv, kdekoliv a děláme cokoliv, pak musíme vyjít z velikonoční radosti. Doufám, že ty svátky pořádně oslavíte, protože jsou klíčovou strukturou naší víry. Papež Benedikt XVI. jednou řekl: „Velký výbuch vzkříšení nás uchvátil ve křtu, aby nás přitáhl. Tak jsme přidružení k nové dimenzi života, do něhož uprostřed strastí naší doby jsme již nějakým způsobem uvedeni. Žít svůj život jako stále vstupování do tohoto otevřeného prostoru: to je význam (našeho) ‚být pokřtěn, být křesťanem. Toto je radost velikonoční vigilie. Zmrtvýchvstání neskončilo, zmrtvýchvstání dospělo až k nám a uchvátilo nás.“ Amen, aleluja!

–zd–